

Проповед на Неделя седма след Петдесетница

Матей 9:27-35

Когато Иисус си отиваше оттам, тръгнаха подире Му двама слепци и викаха: помилуй ни, Иисусе, Сине Давидов!

А когато дойде вкъщи, слепците се приближиха до Него. И Иисус им рече: Вярвате ли, че мога стори това? Те Му казват: Да, Господи!

Тогавя Той се допря до очите им и рече: Нека ви бъде по вашата вяра.

И очите им се отвориха, а Иисус им строго заповяда: Гледайте, никой да не узнае. А те, като излязоха, разгласиха за Него по цялата оная земя.

Когато пък тия излизаха, ето, доведоха при Него един ням човек, хванат от бяс. И след като бесът биде изгонен, немият проговори. А народът се чудеше и думаше: Никога не е бивало такова нещо в Израиля.

А фарисеите думаша: Той изгонва бесовете със силата на бесовския княз.

И ходеше Иисус по всички градове и села, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеряваше всяка болест и всяка немощ у народа.

Братя и сестри,

Чухме литургийното евангелско четиво от евангелист Матей. Това е разказът за изцелението на двамата слепци, които се молят, Синът Давидов, Спасителят на света, да ги помилва. Господ се допира до очите им и те проглеждат. Проглеждат според вярата си, а тя е голяма. И Христос изцелява всяка болест и немощ и проповядва благодатното и спасително божествено учение на опрощението.

Ние знаем от Свещеното Писание, че Господ е един и същ, и вчера, и днес, и утре. И днес стават чудеса, и днес неизлечимо болни оздравяват, и днес Бог извършва делото на нашето спасение и ни въздава според вярата ни.

Но не сме ли всички ние като слепците в евангелския разказ? Не сме ли уязвени от духовни болести, от разслабен духовен живот, проядени от съмнения, от страсти и недъзи, остарели в грехове, в завист, злоба и осъждане?

След като сме християни, трябва да сме богоносни съсъди, сияещи от добродетел и смирение. А ние сякаш трупаме все по-видими немощи и духовни язви.

Сега сме в дните на Богородичния пост, време благоприятно за вглеждане в нашия духовен свят. Дали наистина сме християни не само на думи? Способни ли сме да дадем прошка, причастяваме ли се с искрено покаяние, сърдечна ли е молитвата ни, като знаем, че Христос се е молил до кървава пот? Имаме ли трезвение – духовно бодърстване или гаснем пред телевизори и компютри, пропиляваме безценното си време, дадено ни за спасение? Молим ли се с Иисусовата молитва „Господи, Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй ни!“, молим ли се в сърцата си, докато вървим, работим или вършим нещо друго? Защото сутрешните и вечерните молитви не са достатъчни за отбиване врага на нашето спасение!

Имаме ли съзнание за духовната битка, която водим? Не пристъпваме ли само формално към изповед – без съкрушение и искрено покаяние?

Нека размислим за скритите недъзи на душата си, а Майката Божия, нашата най-силна застъпница пред Божия престол, ще се застъпи за нас, та вкаменената безчувственост на сърцата ни да се стопи.

Нека да се молим, да четем евангелието и житията на светиите, та да смекчим сърцата си и да можем да принесем покаяние, което да ни бъде за спасение, а не за трупане на още грехове.

Да бъдем пламенни във вярата си, така както слепците от евангелието на Матей се молят „Помилуй ни, Иисусе Христе, Сине Давидов!“

И по ходатайството на Царицата Небесна, Пресветата, Пречиста Дева Богородица, Бог сигурно ще ни помилва, та взетото Свето Причастие да ни бъде за спасение и вечен живот. Амин!

2019 г.